

© piatră fragilă

MICHAEL CARD

© piatră fragilă

VIAȚA EMOȚIONALĂ A LUI SIMON PETRU

Editura Casa Cărții, Oradea

2006

Originally published by InterVarsity Press as *A Fragile Stone* by Michael Card. ©2003 by Michael Card.
Translated and printed by permission of InterVarsity Press, P. O. Box 1400, Downers Grove, IL 60515, USA.

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu, cu excepția celor precizate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Casa Cărții, Oradea.

O piatră fragilă
de Michael Card
Copyright © 2006 Editura Casa Cărții
O.P. 1, C.P. 270,
410610 Oradea
Tel./Fax: 0259-469057; 0722-669566
Email: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Traducerea: Adriana Minculescu
Editarea: Adi Strete
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Coperta: Adi Mihocăș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CARD, MICHAEL

O piatră fragilă / Michael Card. - Oradea : Casa Cărții, 2006
ISBN 973-87437-7-X

2

Tiparul executat la Tipografia Leș s.r.l.
Str. Arenei nr. 16
440097 Satu Mare
Tel. 0261-768352

*Pentru a recunoaște și înțelege calități precum
smerenia și slujirea în viața unor personaje biblice ca Petru,
avem nevoie cu siguranță de exemple vii.*

*Dedic această carte lui
C. Michael Smith,
pe care l-am avut neîncetat în minte drept exemplu,
în încercarea mea de a înțelege personalitatea lui Petru.
El are o adevărată inimă de pastor
(nu prin meritul lui, ar spune el).*

*Mike, dacă nu te-aș fi cunoscut pe tine,
n-aș fi putut niciodată aprecia ceea ce Scripturile
dezvăluie despre Simon Petru, pastorul misionar.*

Cuprins

Cuvânt înainte	9
Introducere	13

Partea întâi: PIATRA

1. O întânire pe malul mării <i>Ioan 1:40-43</i>	27
2. Isus Pescarul <i>Luca 5:1-11</i>	37
3. O privire în casu lui Petru <i>Luca 4:38-39</i>	45
4. Umblând neînfricat pe ape <i>Matei 14:22-33</i>	49
5. Cine sunt ei doi <i>Matei 16:13-23</i>	57
6. Loialitate în mijlocul disperării <i>Ioan 6:53-71</i>	67
7. „Nu vă temeți” <i>Marcu 9:2-10</i>	75
8. Înapoi la pescuit <i>Matei 17:24-27</i>	83
9. Tulburare la Cina cea de Taină <i>Ioan 13:6-10</i>	89
10. Panică în grădină <i>Marcu 14:27-42</i>	97
11. Disperare și lepădare <i>Marcu 14:66-72</i>	107
12. „... și lui Petru” <i>Marcu 16:7</i>	115
13. Rămas bun pe malul mării <i>Ioan 21:1-23</i>	121

Partea a doua: PODUL

14. Predicatorul plin de pasiune <i>Fapte 1-15</i>	133
15. Vindecătorul plin de milă, <i>Fapte 3:1-10; 9:32-42</i>	151
16. Prizonierul neînfricat <i>Fapte 4:1-4; 5:18-20; 12:1-19</i>	157
17. Împăciuitorul îndărătnic <i>Fapte 10:1-33</i>	165
18. Scriitorul plin de pasiune <i>1-2 Petru</i>	179
Epilog: Martirul credincios	185
Bibliografie	189
Despre autor	192

Cuvânt înainte

O *piatră fragilă*—într-adevăr, un nume potrivit. Petru, personajul despre care se vorbește cel mai mult în Evanghelii, în afară de Isus, este prezentat în toată slăbiciunea și grandoarea lui. La fel cum Pavel este cunoscut drept persecutor al Bisericii înainte de a se converti pe drumul Damascului, tot așa Petru este cunoscut drept apostolul care s-a lepădat de Cristos. Piatra pe care Isus dorea să-și zidească Biserica s-a dovedit a fi în realitate o movilă de nisip. Iar când a încercat să umble pe apă, aceeași piatră a început să se scufunde ca un bolovan.

Petru l-a muștră pe Isus când a început să vorbească despre moartea Sa iminentă din Ierusalim, iar Isus l-a numit „Satană”. De nenumărate ori, Petru s-a lăudat cu loialitatea lui de neclătinat față de Isus, dar ea s-a arătat a fi neîntemeiată în curtea marelui preot Caiafa. În altă împrejurare, Pavel îl înfruntă pe apostol pentru că a dat dovadă de inconsecvență și ipocrizie. Înainte de venirea unor creștini în Antiohia, Petru stătea la masă împreună cu Neamurile. Când au venit creștinii iudei, Petru „s-a ferit și s-a dat deoparte”. Pavel l-a înfruntat, „căci era de osândit” (Gal 2:11). Chiar și după ce a primit ungera Duhului Sfânt la Rusalii, Petru—liderul de necontestat al comunității apostolice—s-a dovedit a fi tot unul care căuta să placă oamenilor!

Michael Card nu vorbește pe ocolite. În ciuda argumentelor solide care dovedesc contrariul, Petru a fost „cel mai apropiat prieten” pe care l-a avut Isus.

Ce mare consolare oferă Petru celor răniți, apăsați și zdrobiți! El face parte din galeria eroilor din epistola către Evrei, la fel ca Avraam, patriarhul credinței noastre, marele bătrân al Vechiului Testament, care, fără scrupule, a oferit-o lui Faraon pe Sara, soția lui, pretinzând că-i este soră, pentru ca el să-și salveze propria piele; în aceeași galerie intră și Isaac, care a făcut un lucru asemănător cu Rebeca; de asemenea, Iacov, care a furat dreptul de întâi-născut al fratelui său; și îndrăgitul rege David, preacurvarul, ucigașul, un om simplu, ambițios și violent căruia Iehova i-a refuzat privilegiul de a construi Templul pentru că vărsase prea mult sânge (1 Cron 22:8). Petru era un om slab, plin de defecte, un păcătos, care cu toate acestea este definit de ceea ce dragostea lui Isus a făcut în viața lui.

Dar poate că ceea ce îl deosebește pe Petru de mulți dintre noi este faptul că și-a recunoscut cu onestitate păcatele și eșecurile. El niciodată nu și-a deformat conștiința căutând scuze, negând, mințind sau împietrindu-și inima în fața adevărului. Dacă noi refuzăm însă confruntarea cu adevărul și minimalizăm păcatul, dacă ne justificăm sau căutăm să ne scuzăm păcatul, atunci ne înstrăinăm de părtășia cu Isus Cristos. Sinceritatea radicală a lui Petru și remușcărilor lui mistuitoare (a plâns cu amar), ne încurajează și pe noi să ne confruntăm cu adevărul, să recunoaștem zdrobirea noastră. Dumnezeu iartă ușor și repede slăbiciunile noastre; doar atunci când ne prefacem că suntem păcătoși și că am fost iertați, doar atunci viața spirituală devine o șaradă a falsei pocăințe, a falsei fericiri.

Dragostea evidentă a autorului pentru Petru transpare din aceste pagini, permițându-i să sondeze complexitatea emoțională a personajului fără romantism sau sentimentalism. Pe de altă parte, adjectivele clasice care s-au aplicat lui Petru—*impetuos*, *îndărătnic*, *nesăbuit* și *încăpățânat*—își găsesc pe deplin temei în Evanghелиi, amenințând să-l reducă pe Petru la o simplă caricatură.

Cititorul simte că Michael Card se identifică cu Petru în diferite momente în care splendoarea impresionantă a divinității lui Cristos se întrezărește printre zdrențele umanității personajului în scena de pe Muntele Tabor; când apostolul, șocat, Îl imploră pe Isus: „Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos”; când, fără echivoc, Petru Îl mărturisește pe Isus ca fiind Cristosul sau când, zdrobit, întâlnește ochii Învățătorului său în timp ce cocoșul cântă; când Petru cel bolnav spiritual este îmbrățișat de Isus în camera de sus sau când, nebun de fericire, Petru pescarul înoată cu o rapiditate incredibilă către țărmul Mării Tiberiadei la Domnul său; sau când energia înverșunată a lui Petru îl schimbă dintr-un om care se ascunde într-unul care-L mărturisește plin de curaj pe Cristos cel înălțat, prin puterea Duhului.

Card nu rămâne un observator neutru, lipsit de pasiune, în momentele în care descrie cum Isus îl dezbracă pe Petru de falsa imagine a unui eu agitat, plin de impulsivitate, bravadă și tulburare emoțională, pentru a face din el o făptură nouă, un om ce va deveni liderul de necontestat al comunității apostolice.

Savantul și misticul creștin al secolului al XI-lea, Bernard de Clairvaux („vedere clară”), a scris: „Marea calitate a tuturor sfinților este smerenia”. În prima scrisoare a lui Petru nu se întrevide deloc eul acestuia, versetele fiind modeste, simple, puțin narrative, pentru că naratorul dispărea treptat. „Și toți, în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie. Căci Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har” (1 Pet 5:5).

O piatra zdrobită vorbește ucenicilor care se clatină în umblarea lor și se pare că niciodată nu înving problemele, dar și liderilor naivi care au impresia că le-au învins. Michael Card a scris un cântec de dragoste despre Petru, iar mie, personal, mi se pare că această melodie este contagioasă.

Brenan Manning,
autorul cărții *A Glimpse of Jesus*

Introducere

ÎN CĂUTAREA LUI SIMON

Era o dimineață frumoasă pe la mijlocul lunii mai. Împreună cu fiica mea cea mare, Kate, și mica noastră echipă de muzicieni, călătoream în turneu prin România. Cântasem în București și doar cu o seară înainte, în Sibiu. Astăzi, fiind ultima noastră zi în această țară, eram în drum spre Călimănești și apoi spre aeroport iar în cele din urmă spre casă.

Prietenii noștri români, Emil și Romana, ne trataseră cu ospitalitatea pentru care românii sunt binecunoscuți peste tot în lume. Iar azi, în ultima zi, dorința lor a fost să ne arate un monument al istoriei locale, mănăstirea ortodoxă de la Cozia.

Scurta plimbare pe lângă standurile cu suveniruri și drumul până la mănăstire, adumbrit de copacii răcoroși, părea o întoarcere în timp. Ne întorceam la perioada anterioară crudului dictator comunist Nicolae Ceaușescu care încercase să pună capăt credinței creștine, ne întorceam la o perioadă cu mult înainte ca agitația lumii moderne să sufoce viața bisericii dar printr-o altă metodă, mult mai insidioasă. Călătoream înapoi în timp către anii în care oamenii căutau să ducă o viață sfântă în locuri retrase, prin meditație și rugăciune, o perioadă când aveau destul timp la dispoziție și-l foloseau pentru a-L asculta pe Dumnezeu.

Pe peretele de la intrare, am văzut o pictură gotică simplă reprezentând doi oameni care susțin între ei clădirea unei biserici: Petru și Pavel. Petru este o figură legendară caracterizată prin robustețe, purtând un veșmânt auriu puțin neobișnuit. Pavel, așa cum ne închipuim toți, este bătrânul energic cu un început de calviție. În mâna lui este o carte legată. Pare puțin supărat, de parcă ar trebui de fapt să fie în alt loc. Și Petru pare deranjat de ceva dar mi se pare că din cu totul alt motiv. În mâna lui se află un simplu pergament. Ar putea fi una din scrisorile sale? Stând acolo, susținând o parte a bisericii, Petru pare nesigur. Mi-l imaginez spunând: „Poate cineva să vină sa-mi ia această povară?”

Acesta este legendarul Simon Petru, întotdeauna pictat cu o mină aspră, încordată, pășind la câțiva centimetri deasupra solului și ținând cheile împărăției strâns în mână. El dispăre din rândul părinților bisericii încă de la începutul secolului al treilea. După aceea, el este doar o persoană care deține un loc, o „poziție”.

Eu am crescut cu o legendă diferită despre Simon Petru. Pentru mine, el era pescarul deplin umanizat, posedând toate slăbiciunile și fragilitatea ființei umane. Aceasta era imaginea lui Simon Petru în anii '70, un star alături de Isus în *Isus Cristos Superstar*. El a fost întotdeauna zugrăvit drept persoana care deseori spunea sau făcea lucruri nepotrivite, „bătrânul și impetuosul Petru”. De fapt, el este exact ca mine și ca tine, dar aceleași trăsături le regăsim la el într-o proporție mai mare.

În aceeași perioadă, am descoperit o altă imagine despre el, complet diferită. „Petru”, spuneau predicatorii, „este Piatra, puternică și rezistentă”. Conform acestei versiuni, Isus l-a ales pe Petru datorită caracterului său viguros. Simon era exact tipul de persoană pe care Isus o căuta. Chiar Eusebiu, primul istoric al bisericii, declară că Simon a fost ales pentru „meritele” lui.

Dar toate aceste imagini păreau că se contrazic, erau uni-dimensionale și incomplete pentru mine. Deci, care din aceste ipostaze îl reprezenta pe adevăratul Petru?

Mai târziu, când personalitatea lui Petru s-a conturat integral din paginile cărții Faptele Apostolilor, am simțit că niciodată nu-l cunoscusem, cu tot studiul meu biblic de ani de zile. El îmi apărea mai complex decât mi-l imaginasem vreodată. Am început pentru prima dată să înțeleg evoluția minunată a acestui personaj către statutul de lider, după ani de umblare cu Isus. Și relația dintre ei! Niciodată nu înțelesesem cât de apropiați au fost cei doi, Isus și Simon.

Într-adevăr, el era Piatra. Isus, prin cuvintele Lui, a declarat acest lucru, iar pe parcursul anilor de lucrare, maturizându-se prin har, el a ajuns să merite acest nume. Dar era încă o piatră fragilă, complet dependent de Învățătorul și Prietenul lui, întocmai cum Isus era și El dependent de Tatăl. Cu siguranță, ceva era trainic în el, dar acel lucru era lucrarea lui Isus. Da, el era ca tine și ca mine—dar dintr-un alt punct de vedere nu era ca noi. S-a poticnit de multe ori, fiți siguri de aceasta, s-a pierdut cu firea și i-a spus *nu* lui Isus, așa cum facem și noi. Dar, în același timp, era unic în virtutea chemării pe care Dumnezeu o făcuse vieții lui. Toți cădem, dar niciodată atât de jos ca Petru. Și care dintre noi va merge vreodată pe apă?

Cu siguranță că el era înflăcărat, dar nu în acel mod superficial, imatur în care îmi fusese descris mie. Pasiunea lui era cea care îl făcea să spună mai mult decât știa, cu o înțelepciune despre care chiar și Isus a spus că venea din ceruri, sau cu o nesăbuiță atât de mare încât nu ar fi putut veni decât din cea mai amară cădere. Pasiunea lui l-ar fi determinat să se lupte până la moarte, chiar și cu o singură mână, cu un grup de două sute de oameni înarmați. Pasiunea lui l-a determinat de atâtea ori să-și părăsească familia și casa timp de zeci de ani, pentru a propovădui Cuvântul și a face lucrarea Lui.

În Evangheliile, Simon participă și el la scenariu. În afară de Isus, el este singurul personaj conturat în întregime în Evangheliile. În Faptele Apostolilor, cel puțin în primele douăsprezece capitole, el este cel care conduce. Discipolul simpatic, mereu înțelegând greșit și deseori fiind greșit înțeles, a fost transformat de Duhul Sfânt într-un adevărat lider pe care s-a pus temelie bisericii.

Dar, undeva pe drum, l-am pierdut. Sau poate ar fi mai nimerit să spunem că de-a lungul drumului, de mai multe ori (oricare ar fi motivul), imaginea lui se înceteșează devenind de nerecunoscut. Este nevoie acum să ne întoarcem la Scripturi pentru a reanaliza și redescoperi adevărata lui imagine.

Când am început munca de documentare pentru această carte, am pornit de la propriile mele rafturi cu cărți. Nu aveam nici măcar o carte despre Petru, deși aveam mai multe despre viața și gândirea lui Pavel. În dimineața următoare, am condus până la Nashville unde se afla librăria catolică, gândindu-mă că voi avea de unde să aleg cărți. M-am gândit de asemenea că ar fi bine să cumpăr și o icoană cu Petru, ca să am cu cine să vorbesc în timpul lungilor mele nopți singuratică în care voi scrie. Am găsit rafturi întregi despre Maria Tereza și Francis de Assisi, dar nici măcar un volum despre Petru. Iar icoane erau destule, reprezentând orice sfânt posibil, de la cei din vechime la cei moderni, numai pe Petru nu l-am găsit.

„Dar e unul de-ai voștri!”, i-am spus eu puțin ironic tinerei de la casă.

Pasul următor a fost ca, arrogant, să mă îndrept cu încredere către librăria protestantă, presupunând că acolo voi găsi ceva care să-mi fie de ajutor. Dar—ați ghicit—n-am găsit nimic. Aceeași dezamăgire și la marea librărie laică unde, ca în toate marile librării, se poate găsi întotdeauna o secțiune bogată de cărți religioase situată în spatele celorlalte standuri (mi s-a spus că majoritatea oamenilor caută volume cu conținut spiritual sau Biblii; secțiunea cu cărți spirituale este

amplasată în spatele magazinului pentru ca potențialii cumpărători să treacă și pe lângă celelalte standuri și să găsească una sau două cărți de care nu știau că au nevoie!). În cele din urmă, m-am uitat pe un catalog și am găsit numai câteva cărți despre viața lui Petru. Numai după ce am investigat mai serios am găsit și câteva scrisori mai recente. Însă la toate acestea tirajul era epuizat, cu excepția unei singure cărți.

Ce se întâmplă? m-am întrebat. Este oare Petru obiectul unei astfel de controverse între catolici și protestanți încât toți îl evită? Este el oare un caz similar cu cel al Mariei, despre care se spune: „Mai bine să eviți subiectul dacă nu vrei să clatini barca“? Nu este el oare destul de controversat și pentru laici? Oare protestanții au devenit în totalitate „paulini“, așa cum a spus o dată F. F. Bruce, încât au uitat bogata și fundamentală contribuție a lui Petru?

Prins între două lumi

Dacă privim în Scripturi, vom vedea că Simon a fost mereu plasat între două grupări opuse. În timpul lui, el a fost prins undeva între creștinii evrei și creștinii provenind dintre Neamuri. Nu se decisese încă dacă Neamurile trebuia să devină mai întâi iudei și apoi creștini. Petru făcea parte, prin har (alături de Pavel), din acel grup inspirat care a înțeles că Dumnezeu făcea o lucrare nouă, că punea un vin nou într-un burduf nou. Din această cauză, Petru a fost chemat înaintea consiliilor, arestat și urmărit ca un delincvent pentru că a căutat să asculte de Acela căruia îi dedicase, cu mulți ani înainte, întreaga viață.

În zilele noastre, Petru este plasat între alte două fracțiuni: între catolici—care și-l revendică drept primul papă, și protestanți—care fac tot posibilul să-l încadreze în grupul celor doisprezece, împreună cu ceilalți ucenici și nimic mai mult. Eu consider că adevărul (așa cum se întâmplă de obicei) este undeva la mijloc.

Partea întâi

PIATRA

O întâlnire pe malul mării

IOAN 1:40-43

O bună parte a vieții lor și-o petrecuseră pe malul aceluiași lac. Simon trăise mai toată viața acolo, iar lacul își lăsase amprenta asupra lui. Cel puțin o dată, cei doi erau aproape să-și piardă viața. S-au întâlnit și, trei ani mai târziu, s-au despărțit pe malul aceluiași lac, cunoscut sub numele de „Marea Galileii”—o întindere de apă în inima frumosului ținut verde al Galileii. Acesta era universul lui Simon.

Galileea este cea mai fertilă parte a ținutului care este uneori menționat drept „podul verde” dintre Asia și Africa. Intersecții imense, de fapt unele din cele mai importante șosele ale lumii—drumuri către și dinspre mare, de la Tir și Sidon, „Calea mării”—treceau direct prin ținutul natal al lui Simon.

Locul era un bun amplasament pentru o mică afacere cu pește. Aceasta era lumea lui Simon bar-Iona și a fratelui său, Andrei. Așadar, nu pe înălțimile Ierusalimului sfânt și-au început Isus și Simon prietenia, ci în ținutul verde și obscur al Galileii.

Unul din cei doi, care auziseră cuvintele lui Ioan și merseseră după Isus, era Andrei, fratele lui Simon Petru. El, cel dintâi, a găsit pe fratele său Simon, și i-a zis: „Noi am găsit pe Mesia“ (care, tâlmăcit înseamnă Cristos).

Și l-a adus la Isus. Isus l-a privit, și i-a zis: „Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei chema Chifa“ (care, tâlmăcit, înseamnă Petru). (Ioan 1:40-42)

Mi se pare cu adevărat remarcabil că în Evanghelia lui Ioan avem informații cu privire la prima lor întâlnire, la primul moment când s-au privit unul pe altul. Andrei ne este prezentat în mod curios ca fiind fratele lui Petru, deși Petru nu ne-a fost prezentat încă. Andrei se apropie cu aceeași mărturisire pe buze pentru care fratele lui avea să devină faimos mai târziu. Stând acolo, văzându-l pentru prima dată pe omul care-i va deveni cel mai apropiat prieten, Petru simte privirea scrutătoare a lui Isus îndreptată asupra lui. Cuvântul folosit de Ioan aici este același cuvânt grecesc (*emblepo*) pe care Luca îl va folosi mai târziu pentru a descrie privirea pătrunzătoare a lui Isus în momentul când, din curtea marelui preot, îl aude pe Petru lepădându-se (Lc 22:61). Dar, în acest moment, acea scenă este foarte îndepărtată.

Ioan ne va spune mai târziu că Isus nu avea nevoie să audă nici o mărturisire despre vreo persoană. El știa ce era în inima fiecăreia și, mai înainte de a o întâlni, știa cine era (Ioan 2:25). Deci, ce putea această privire pătrunzătoare, ageră, să-i spună lui Isus despre Simon?

Înainte de Isus presupunem că stătea un om cu o ținută obișnuită, poate de aceeași vârstă cu el. Nimeni în Scriptură sau în altă scriere antică nu pare să simtă nevoia de a descrie aspectul fizic al lui Isus sau al lui Petru. Dar modelul comun folosit în epoca

medievală târzie pentru Petru este acela al unui om înalt, puternic, cu părul cărunt și creț și purtând barbă. În mod inevitabil, el ține în mână o legătură cu chei, pentru a putea fi recunoscut de oamenii simpli care dădeau năvală în catedrale. Dar persoana care stătea în acea dimineață în fața lui Isus era la secole depărtare de a deveni icoana adorată pe care o descriem. Ca și la viitorul lui Prieten, ceea ce este uimitor la Simon este simplitatea lui!

Ne-am putea imagina cum mirosea el în acea dimineață, având în vedere faptul că pescuise toată noaptea, așa cum îi era obiceiul. Mirosul înțepător al lacului se amesteca cu transpirația sa și cu mirosul puternic de pește—pământesc, organic, comun, respingător dar în același timp atrăgător, ca Simon însuși. Fără îndoială că mâinile lui erau mâinile aspre ale unui pescar, deși strângerea mâinilor nu avea să devină un obicei decât peste o mie de ani.

Privirea pătrunzătoare a lui Isus nu era concentrată în acea dimineață pe amănuntele exterioare ale aceluia pescar curios. El s-a uitat înăutru lui și a văzut inima lui Simon și ceea ce va deveni el.

„Tu ești Simon, fiul lui Iona; dar *vei fi* numit Chifa” (Ioan 1:42), (versiunea New Living Translation, NLT, n. ed.).

El era un simplu pescar, la rândul lui fiu de pescar, purtând cel mai obișnuit nume din vremea aceea. „Simon” era numele cel mai popular în Palestina. Numele grecesc „Petru” nu a devenit cunoscut decât începând din timpul lui Tertulian, în secolul al doilea sau al treilea. *Chifa*, așa cum este în originalul aramaic, nu era cunoscut ca nume. Așadar, Isus ia un om cu numele cel mai obișnuit în acel ținut și îi dă un nume nou. Într-adevăr, acel om avea să experimenteze o transformare asemănătoare cu cea a lui Avraam. În Biblie, un nume nou semnifică o nouă identitate, o nouă viață.

Este imperativ să analizăm noul nume al lui Simon în contextul celor trei situații distincte în care Isus îl dă și îl folosește. Pasajul din Ioan folosit mai sus reprezintă primul incident dar mai sunt încă

două care, împreună cu descrierea lui Ioan, zugrăvesc întregul tablou. Cel de-al doilea se găsește în Evanghelia lui Luca:

În zilele acelea, Isus S-a dus în munte să Se roage, și a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu. Când s-a făcut ziuă, a chemat pe ucenicii Săi, și a ales dintre ei doisprezece, pe care i-a numit apostoli, și anume: Pe Simon, pe care l-a numit și Petru...” (Lc 6:12-24; vezi și Mc 3:13-19)

Ales apostol

Nu putem ști care era numărul ucenicilor din rândul cărora Isus i-a ales pe cei doisprezece. Doar Luca ne va spune mai târziu despre alegerea altor șaptezeci de reprezentanți. Rețineți că aceasta era o numire specială, care venea după chemarea de a deveni ucenic (Lc 6:17). Acest grup mic, „cei doisprezece”, vor deveni *apostolii* lui Isus, „trimișii” lui, reprezentanții investiți cu autoritatea de a vesti Cuvântul și de a face lucrarea Lui.

Nu este o întâmplare faptul că în pasajul de mai sus Luca îl citează pe Petru înaintea celorlalți. De fiecare dată când ucenicii sunt amintiți, Petru este pe locul întâi. Ca o prevestire rea, Iuda este aproape întotdeauna menționat ultimul. Viitorul trădător, cel care se va lepăda de Isus, este menționat la sfârșit.

Așa cum dezvăluie treptat toate Evangheliile, devine din ce în ce mai clar faptul că, în afară de a fi menționat primul, Petru este purtătorul de cuvânt al celor doisprezece. Cu timpul, îi vom vedea pe ceilalți ucenici găsindu-și identitatea colectivă în el. Aici, când Luca relatează despre alegerea celor doisprezece după o noapte de rugăciune, timpul viitor folosit de Ioan (tu te vei chema Chifa), a devenit timp trecut: „... pe Simon, pe care l-a numit și Petru.”

Prima pescuire minunată avusese deja loc (Lc 5:1-11). Acolo, Petru l-a implorat pe Isus să se depărteze de el din cauza păcatelor

lui. Oricum, chemarea fusese făcută iar Simon și tovarășii lui au răspuns. Între prima lor chemare și numirea lor ca apostoli, Marcu consemnează că au avut loc mai mult de zece evenimente, majoritatea vindecări. Ceea ce Isus spusese mai devreme despre Simon, că va deveni „piatra”, începe să devină o realitate din ce în ce mai evidentă în viața lui. Noul nume semnifică noua lui misiune, căci, împreună cu cei doisprezece, Simon este trimis să propovăduiască Cuvântul și să facă lucrarea lui Dumnezeu. Lui i-a fost dată puterea, împreună cu ceilalți, să ducă vestea cea bună și să lucreze pentru Isus, să Îl reprezinte prin faptele lor bune și prin cuvintele lor aducătoare de mântuire.

Deci Simon pornește în lucrare având noul lui nume pe care de-abia începe să-l înțeleagă. Chemat de la năvoadele și de la bărcile lui, din locuința lui mare din Capernaum, de lângă soția și soacra lui, de la singurul mod de viață pe care-l cunoscuse, el se vede deodată începând un stil de viață plin de provocări zilnice, tulburări și surprize. Însuflețit de o nouă ascultare, pornește pe marea lumii pentru a deveni pescar de oameni, pentru a prinde în năvodul lui bărbați și femei pentru Dumnezeu.

Pentru a reconstitui imaginea completă, trebuie să ne întoarcem la Evanghelia lui Matei și la pasul final în procesul prin care Simon primește o nouă identitate.

Isus a luat din nou cuvântul, și i-a zis: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui. Îți voi da cheile Împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ, va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ, va fi dezlegat în ceruri.” (Mt 16: 17-19)